

vækstfremmere, og her må jeg fortælle hr. Søren Kolstrup, at konklusionen på dette møde var, at kommissærens talsmand efterfølgende var ude at sige, at Kommissionen kraftigt overvejer at forbyde fire vækstfremmere, nemlig de fire, som vi har størst problemer med. Og med det må jeg sige, at nedtællingen til vækstfremmerens endeligt klart er begyndt.

Vi står i en situation, hvor det danske initiativ og den danske indsats båret på saglighed endelig er ved at bære frugt. Vi står i en situation, hvor vi har lavet en frivillig aftale med erhvervet herhjemme om, at man udfaser antibiotiske vækstfremmere, inden vi kommer til udgangen af 1999 og gerne før.

Det er den situation, og derfor må jeg sige til hr. Søren Kolstrup, at det er på grænsen til det populistiske, og hvis man fulgte hr. Søren Kolstrup og Enhedslisten, er det også på grænsen til fuldstændig at ville fjerne den seriøsitet, som Danmark har, og dermed ville kampen mod vækstfremmere faktisk komme til at lide skade.

Jeg er meget glad ved den massive realistiske indstilling, som jeg har hørt fra et bredt flertal af Folketingets partier om denne her problemstilling.

Søren Kolstrup (EL):

Jeg skal takke for de synspunkter, som er fremført.

Jeg skal også takke for, at der er en lang række af ordførerne, som har udtrykt, at de har sympati for det her forslag; de har i hvert fald sympati for intentionerne. Det ville jo selvfølgelig også være mærkeligt, hvis der var nogen, der åbent stod frem her for at sige, at de går ind for vækstfremmere, når det netop er dokumenteret, at det er skadeligt, at det er noget, der inviterer til flere salmonellabakterier, at det er noget, der inviterer til, at vi får mindre styr på tingene.

Jeg skal også takke hr. Kristen Touborg, fordi han var indstillet på også på et teknisk niveau at drøfte, hvordan man kunne realisere intentionerne i forslaget, og det vil vi meget gerne være med til fra Enhedslistens side.

Måske bortset fra en enkelt eller to ordførere kan man summere det sådan op, at de gode viljer er til stede, men det er jo også handlingerne, der ses på.

Deroverfor står der så to synspunkter. Man kan sige, at det ene er båret frem af det, som ministeren taler om, saglighedens vej og troen

på, at man via det gode argument kan flytte bjerge, og at man også kan flytte bjerge i EU. Jeg synes, det er rigtigt at sige, at det faktisk på det her punkt er lykkedes at bevæge os et stykke fremad.

Men jeg synes også, det er interessant at konstatere, at det jo ikke er Enhedslisten, men at det er statsministeren, der har talt om Danmark som et foregangsland med hensyn til husdyrsundhed.

Jeg synes også, det er interessant at bemærke, at når man fra ministerens side og fra en række ordføreres side taler om, at det her er i strid med EU-reglerne, er det også spørgsmålet, hvordan man opfatter EU-reglerne, at der er den tolkning, at der kan være nogle lande, der har et ønske om at prøve EU-regler af.

Jeg erkender fuldt ud, at i en del af vores forslag, altså selve forbudet mod vækstfremmere, som består af antibiotika, der mener jeg, at der kan være tale om – og det synes jeg da var interessant at høre en kommentar til – at man kan jo prøve at bruge EU's egne love, tilsætningsstofdirektivets artikel 11. Men hvad angår kontrol med import, jamen der er jeg da den første til at erklære, at dér handler det om nødret.

Må jeg så ikke i den forbindelse sige: Er der noget, der er Enhedslisten fremmed, så er det, at der skulle være sådan nogle taktiske ydre – jeg tør næsten ikke bruge de ord, som ministeren brugte – populistiske begrundelser. Det var stærke ord, hr. minister.

Vi er ligesom ministeren båret frem af: Hvordan kan vi speede den her proces op? Man kunne også tage det positivt og sige: Hvordan kan vi egentlig sikre, at netop det arbejde, som ministeren gør, yderligere bliver garanteret, nemlig at vi får en offentlig garanti? Er det virkelig sådan, at vi i den her sal så at sige skal save tungen over på os selv, sige: Jamen vi har ikke umiddelbart noget power, men vi kan håbe på, at vi kan fremme noget i EU, vel vidende at det, der skaber dynamik i EU, kunne være, at der rører sig så meget som muligt nationalt?

Jeg synes faktisk i den her sammenhæng, at, javel, ministeren er gået foran med en frivillig aftale, men det springende punkt er jo: Hvad er det, der sikrer, at en frivillig aftale får noget power udenlands? En frivillig aftale? Jamen vi risikerer jo, det ved vi med frivillige aftaler, at de stærke, de, der har råd, tør overholde aftalen, og de, der har en dårlig økonomi – lad os formulere det sådan – jamen de prøver på at finde smuthullerne, og netop derfor er det jo så vig-